

Amerika Birleşik Devletleri'nde Grup Piyano Eğitimi

Group Piano Training in the United States of America

Belir Tecimer KASAP

G,Ü, Gazi Eğitim Fakültesi Müzik Eğitimi ABD, Ankara-TÜRKİYE

belir1@yahoo.com

ÖZET

Grup piyano eğitimi, piyanoyu bir öğrenci yerine bir öğrenci grubuna öğretmeyi temel alan bir öğretim yaklaşımıdır. Grup piyano ders programları genellikle artistik becerilerin yanı sıra işlevsel piyano becerilerinin öğretilmesini de hedeflemektedir. İşlevsel beceriler verilen bir ezgiyi piyanoda deşifre çalabilme, transpoze edebilme, kadans çalabilme, çokseslendirme yapabilme, doğaçlama yapabilme, birlikte seslendirme, eşlik yapabilme, analiz edebilme ve orkestra ve koro eserlerinin değişik partilerini çalabilme vb. becerilerdir. Bu çalışmada A.B.D. de yaygın olarak kullanılan grup piyano eğitiminin tarihçesi ve günümüzdeki kullanımı gözden geçirilecektir.

Anahtar Kelimeler: Grup Piyano Eğitimi, İşlevsel Piyano Becerileri, Elektronik Piyano Laboratuarları

ABSTRACT

Group piano training refers to an approach used for teaching to a group rather than an individual. Group piano training is generally designed to provide a foundation on functional piano skills in addition to artistic skills. The functional skills are sight-reading, transposition, chord playing, harmonization, improvisation, ensemble playing, accompaniment, analysis, and score reading. In this study, history of the group piano training and the recent use of such trend in the U.S.A. will be overviewed.

Key Words: Group Piano Training, Functional Piano Skills, Electronic Piano Laboratories

1. Giriş

Grup piyano eğitimi, piyanoyu bir öğrenci yerine bir öğrenci grubuna öğretmeyi temel alan bir öğretim yaklaşımıdır. Grup piyano ders programları genellikle artistik becerilerin yanı sıra işlevsel piyano becerilerinin öğretilmesini hedeflemektedir. Artistik beceriler solo repertuar ve teknik çalışmalar aracılığı ile öğrenciye verilmektedir. İşlevsel piyano becerileri müzisyenlerin piyanoyu işlevsel bir araç olarak kullanmalarına olanak tanıyan piyano çalma becerileridir. Bu beceriler verilen bir ezgiyi piyanoda deşifre çalabilme, çokseslendirebilme, transpoze edebilme, kadans çalabilme, doğaçlama yapabilme, birlikte seslendirme, eşlik yapabilme, analiz edebilme ve orkestra ve koro eserlerinin değişik partilerini çalabilme gibi becerilerdir. Grup piyano eğitimi günümüzde pek çok ülkede kullanılmaktadır. Bu çalışmada ABD’deki grup piyano yaklaşımı incelenerek, değerlendirilecektir.

2. Grup Piyano Eğitiminin Tarihçesi

Johann Bernhard Logier (1780-1846) piyano eğitimi tarihinde ilk grup piyano eğitimcisi olarak bilinmektedir. Alman asıllı bir müzisyen olan Logier grup piyano öğretimini ilk kez 1815’de Dublin’de kendi kurduğu akademide başlattı. Bu sistemin çok başarılı olması üzerine üç yıldan az bir süre içerisinde İrlanda, İngiltere ve İskoçya’da 28 akademi kuruldu. Bu akademilerde başlangıç düzeyinden ileri düzeye kadar farklı düzeylerdeki öğrenciler aynı sınıfta eğitim görmekteydi. Sayıları 30’a varan piyano öğrencileri verilen eserleri ayrı ayrı piyanolarda, aynı anda çalmaktaydı. Logier’in piyano sınıflarındaki amaç, başlangıç düzeyindeki öğrenciler verilen kolay bir ezgiyi çalarken, ileri düzeydeki öğrencilerin aynı ezginin ileri düzeydeki varyasyonlarını aynı anda çalmalarını sağlamaktı. Bu sınıflarda piyano öğrencileri hep beraber çalmanın yanı sıra solo veya küçük gruplar halinde de çalmaktaydı (Richards, 1962).

Logier grup piyano eğitiminin yanı sıra geleceğin grup piyano öğretmenlerinin yetiştirilmesinde de öncü olmuştur. Grup piyano eğitimi hem İngilterede, hem de Avrupa ve Amerika'daki piyano öğretmenlerinin ilgisini çekmiştir. Pek çok piyano öğretmeni bu sistemi öğrenmek için Logier'in sınıflarını izlemiş ve kendisinden dersler almışlardır. Hatta Chopin ile bir süre çalışan Friedrich Kalkbrenner bile Londra'daki stüdyosunda grup piyano eğitimi vermiştir. Diğer taraftan Logier'in oğlu Frederick babasının sistemini Güney Afrika'ya götürmüş ve grup piyano eğitiminin orada da yaygınlaşmasına neden olmuştur (Richards, 1965). Grup piyano eğitiminin Avrupa ülkelerinde yaygınlaşması ne yazık ki dersler için sınıf bulamama ve ekonomik nedenlerden dolayı daha yavaş olmuştur (Weil, 1978). Grup yaklaşımı İngiltere ile olan bağlantılarından dolayı Kanada'da daha hızlı yaygınlaşmıştır. Ancak, bu sistem Kanada'da piyano stüdyoları yerine ilk ve orta öğretim kurumlarında kullanılmaya başlanmıştır (Lecroy, 1976).

2. 1. Amerikan Eğitim Sisteminde Grup Piyano Eğitimi

İngiltere'de piyano sınıflarının yanı sıra yaygınlaşan keman sınıfları ABD'nde grup çalgı eğitiminin başlatılmasında önemli bir rol oynamıştır. İlk keman sınıfı Arkansas'da özel bir okulda 1859'da oluşturulmuştur (Uszler&Larimer, 1984). Keman sınıfları çok başarılı olunca diğer çalgılar için grup eğitimi pek çok şehirde yaygınlaşmaya başlamıştır (Wagner, 1968). Grup eğitiminin bu derece ses getirmesi üzerine Amerikalı piyanistler Logier'in sınıflarını ziyaret ederek grup piyano eğitimi öğrenip, bu sistemi Amerika'ya taşımışlardır. Bilinen ilk grup piyano eğitimi 1860'larda güney eyaletlerdeki "kızlar okulları" nda kullanılmaya başlanmıştır. Amerikan grup piyano eğitiminin babası olarak anılan Profesör Calvin Bernard Cady 1887'de grup piyano eğitiminin yaygınlaşmasının gerekliliğini vurgulamıştır. Cady'ye göre grup piyano yaklaşımında öğrencilere özellikle müzisyenlik becerilerinin kazandırılması oldukça önemliydi (Lecroy, 1976).

1918 ile 1930 yılları arasında Amerika'daki 873 şehir ve kasabanın ilk ve orta öğretim kurumlarında piyano sınıflarının varolduğu rapor edilmiştir. 1930'lu yıllardan itibaren

okullardaki sınıfların yanı sıra özel piyano stüdyolarında da grup eğitimi yaygınlaşmaya başlamıştır. 1963’de “Ulusal Eğitim Derneği Araştırma Bölümü”nin (Research Division of the National Education Association) yaptığı bir araştırmaya göre 20. yüzyılın ilk yarısındaki ilkokulların % 30’unda grup piyano dersleri yer almıştır. Robinson ve Jarvis’e (1967) göre grup piyano eğitiminin bu kadar yaygınlaşmasında *Müziğin İlerlemesi için Ulusal Büro*’nun (*National Bureau for the Advancement of Music*) büyük etkisi olmuştur. Bu büro piyano sınıflarının Amerika’nın her eyaletinde gelişmesini teşvik etmiş ve piyano öğretmenlerine bu tür öğretimin potansiyelerini ve avantajlarını göstermiştir. Ayrıca T. P. Giddings, Hazel Kinsella, Otto Miessner, Helen Curtis ve Gail M. Haake gibi piyano eğitimcilerinin grup piyano eğitiminin gelişmesinde büyük payları olmuştur (Monsour, 1959). Bu öğretmenler ülke içinde yaptıkları seyahatler ile grup piyano sistemini müzik öğretmenlerine öğretmişlerdir.

Piyano sınıflarında kullanılan metotlar ve kitaplar 20. yüzyılın ilk yarısındaki piyano çalışmalarının amacının bireysel piyano derslerinden farklı olduğunu göstermektedir. Bu kitaplarda resitalerde çalmak yerine, sosyal aktivitelerde solo eserlere eşlik yapabilmek, küçük ezgiler besteleyebilmek, varyasyonlar yapabilmek ve popüler müzikler çalabilmek becerileri ön plana çıkmıştır. Bu durum piyano öğretmenlerinin bu tür becerileri kendilerinin de öğrenmelerini zorunlu kılmıştır (Uszler&Larimer, 1984).

Amerikan piyano sınıflarındaki öğrenci sayısı zaman içinde pek çok değişikliklere uğramıştır. Cady her sınıfta üçten fazla öğrenci olmamasını önermesine rağmen (Lecroy, 1976), 1916’da ilk ve orta öğretim okullarındaki piyano sınıflarında ortalama olarak 20 öğrenci eğitim görmekteydi. Yapılan bir anket sonucunda 1929 yılına gelindiğinde bu sayının 12’nin altına düştüğü belirlenmiştir. 1936’da *Ulusal Müzik Öğretmenleri Derneği Piyano Komitesi* (*Piano Committee of the Music Teachers National Association*) piyano sınıflarındaki öğrenci sayısının 8 ile 10 arasında sınırlandırılmasını önermiştir (Richards, 1978).

Grup piyano eğitimi 1930'larda büyük bir problemle karşı karşıya gelmiştir. Piyano dersleri genellikle çok az ya da hiç piyano eğitimi almamış ses eğitimcileri veya sınıf öğretmenleri tarafından verilmeye başlanmıştır. Piyano öğretmenleri ise grup eğitimini nasıl yapacaklarını genellikle bilmiyorlardı. Bunun yanı sıra okullar o yıllarda yaşanan ekonomik krizden dolayı bir piyanodan fazla piyano alacak durumda değildi. Sonuçta öğrenciler ya tek bir piyanoda sıra ile çalmak ya da kendi sıralarının üzerine koydukları tahta veya karton klavyelerde sessiz çalışmalar yapmak zorunda kalmışlardır. Bu gibi nedenlerden dolayı grup piyano eğitimine 1931'den sonra okul programlarında giderek daha az yer verilmeye başlanmıştır (Uszler&Larimer, 1984).

Raymond Burrows 1930 ve 1940'lı yıllarda Columbia Üniversitesi, Öğretmen Koleji'nde ilk kez müzik öğretmeni adayları için piyano sınıfları oluşturmuştur. Bu sınıflar için yazmış olduğu ders kitapları, halk şarkılarının söylenmesi, kulaktan çalınması, analiz edilmesi ve çokseslendirilmesini hedeflemekteydi. Burrows'ın başarılı çalışmaları Columbia Üniversitesi'ni özellikle II. Dünya Savaşı'nı takip eden yıllarda piyano eğitiminin merkezi haline getirmiştir. Burrows'ın 1952'de ölümünden sonra çalışmalarını öğrencisi Robert Pace sürdürmüştür. Pace hem çocuklar, hem de yetişkinler için pek çok grup piyano metotları ve kitapları hazırlamıştır. Bu kitaplar ile deşifre çalma, çokseslendirme yapma, doğaçlama yapma gibi işlevsel piyano becerileri, solo repertuar ve teknik çalışmalarla eşit düzeyde öğretilmeye başlanmıştır. Pace'in yetiştirdiği öğrenciler daha sonraki yıllarda önemli üniversitelerde görev almış ve bu okullarda hem çocuklar, hem de yetişkinler için grup piyano programları oluşturmuşlardır (Lyke ve diğerleri 1996).

Pek çok müzik eğitimcisi ve piyano eğitimcisi grup piyano eğitimini müzisyenlik becerilerinin gelişmesinde pratik ve etkili bir yöntem olarak görmüş ve elektronik piyano Laboratuvarlarının 1950'lerin sonlarında piyasaya sürülmesi ile Amerikan üniversitelerinde bu programların hızla artmasına neden olmuştur (Uszler&Larimer, 1984). Üniversitelerin müzik okulları anadali piyanodan farklı öğrenciler için hem artistik piyano becerilerinin,

hem de işlevsel piyano becerilerinin öğretilmesini hedefleyen grup piyano programları oluşturmaya başlamışlardır. Diğer taraftan ana çalgısı piyano olan öğrenciler için bireysel piyano derslerine ek olarak işlevsel piyano becerilerini kazandırmak için ileri düzeyde piyano sınıfları düzenlenmeye başlanmıştır. Grup piyano programları daha sonraki yıllarda müzik okulu dışındaki programlardaki öğrencilere seçmeli ders olarak verilmeye başlanmıştır. Bazı okullar ise kendi bünyesindeki hazırlık okullarında grup piyano derslerini okul öncesi yaş grubundan, emekli yaştaki hobi gruplarına kadar sunmaya başlamıştır (Uşzler, 1992). Günümüzde üniversitelerin yanı sıra okul öncesinden üniversite seviyesine kadar uzanan yaş grubuna piyano dersleri sunan özel piyano stüdyolarında da grup eğitimi yaygın olarak kullanılmaktadır. Bu stüdyolarda öğrenciler hem bireysel piyano derslerinde, hem de piyano sınıflarında eğitim görmektedirler.

2. 1.a. Piyano Sınıflarının Düzenlenmesi

Piyano sınıflarının doğru bir şekilde düzenlenmesi başarılı bir eğitimin temelini oluşturur. Amerikan üniversitelerinde farklı piyano çalabilme düzeyi ile müzik programlarına giren öğrencilerin homojen bir şekilde gruplanması oldukça önemlidir. Ana çalgısı piyanodan farklı olan öğrencilerin pek çoğu üniversiteye ya çok az ya da ileri düzeyde piyano eğitimi alarak gelmektedirler. Bu nedenle, bu öğrencilerin piyano düzeylerini belirlemek için programa başlamadan önce bir seviye tespit sınavı yapılmaktadır. Bu sınav sonucunda öğrenciler genellikle başlangıç, ilk, orta ve ileri düzey olmak üzere gruplara ayrılırlar (Page, 1973). Doğal olarak piyano öğretmenleri sık sık ileri düzeydeki solo piyano eserlerini çok iyi çalabilen, ancak deşifre veya çökseslendirme yapamayan öğrenciler ile de karşılaşmaktadırlar. Bu durumdaki öğrenciler hem bireysel piyano dersleri almakta, hem de işlevsel piyano becerilerini kazandırmak için oluşturulan piyano sınıflarına devam etmektedirler (Lyke ve diğerleri, 1996).

Amerikan üniversitelerinde grup piyano dersleri genellikle 50 dakikalık derslerde haftada iki veya üç defa verilmektedir (Enoch&Lyke, 1977). Skroch'un araştırmasına göre (1991) müzik tarihi öğrencileri grup piyano derslerini 7 dönem almak zorunda iken, müzik teori, müzik terapi ve şan öğrencileri 4 veya 5 dönem, müzik eğitimi, anadalı piyanodan farklı olan performans öğrencileri ve dini müzik öğrencileri ise grup piyano eğitimini 3 veya 4 dönem almaktadırlar.

Piyano sınıflarına yerleştirilecek öğrenci sayısı genellikle ders yapılacak sınıfın büyüklüğü, piyano sayısı, okulun ekonomik imkanları, sınıf seviyesi ve öğretmenin tercihlerine göre değişmektedir (Nagode, 1988). Amerikan üniversitelerindeki müzik okulları genellikle 4 ile 30 kişilik sınıflara piyano eğitimi ders sunmaktadırlar. Ancak Skroch'un yapmış olduğu araştırmaya göre (1991) piyano eğitimcilerinin tercih ettiği en ideal öğrenci sayısı genellikle 6 ile 10 arasında değişmektedir.

2. 1. b. Elektronik Piyano Laboratuvarları

Elektronik piyano Laboratuvarları ilk kez Wurlitzer şirketi tarafından 1957'de piyasaya çıkarılmıştır. Bu Laboratuvarlar piyano eğitimcileri tarafından grup kullanımı için önemli ölçüde kabul görmüştür (Curt, 1970). Öğrencilerin grup piyano eğitimi akustik piyanolar ile başarılı bir şekilde gerçekleşmesine rağmen, elektronik piyanoların kullanımı 1960 ve 1970'li yıllarda hızla artmıştır (Lyke ve diğerleri, 1996). Elektronik piyano Laboratuvarlarının kullanımının yaygınlaşması üzerine yapım şirketleri akustik piyanoların kalitesine çok yakın dijital piyanolar üretmeye başlamışlardır. Elektronik piyanolar çok az bakım gerektiren, akord ihtiyacı olmayan ve istenilen yere kolayca taşınabilen çalgılardır. Bu piyanolar zaman içerisinde ekonomik yönden akustik piyanolara oranla daha kolay satın alınabilir hale gelmişlerdir (Renfrow, 1991). Bu noktada elektronik piyanoların akustik piyanoların yerini almadığının, sadece grup düzeninde pratik bir araç olarak kullanıldığının altını çizmekte fayda olacaktır.

Elektronik piyano Laboratuvarlarında öğretmen konsolu ile sayıları 2 ile 64 arasında değişen sayıda piyano ile bağlantı kurabilme olanağı mevcuttur. Ancak, piyano derslerinde bu kadar çok sayıda piyano kullanılmamaktadır. Skroch'un yapmış olduğu araştırmaya göre (1991) Amerikan üniversitelerin elektronik piyano Laboratuvarlarında 20 öğrenciye kadar ders verilmektedir. Bir piyano sınıfında eğitimciler tarafından onaylanan ve kullanılan en ideal piyano sayısı ise ortalama olarak 13'tür.

Piyano Laboratuvarlarında öğretmen ile öğrenci arasında mikrofon ve kulaklık ile iletişim sağlanmakta ve böylece aynı anda bir öğrenci grubuna piyano öğretilmektedir. Piyano panellerindeki girişlerle kaset ve CD'lerin dinletilmesi veya bilgisayar bağlantısı mümkündür. Bir elektronik piyano Laboratuvarında öğretmen konsolu ve öğrenci piyanolarının yanı sıra en çok kullanılan diğer eğitim araçları projektör, televizyon, video, ışık paneli, yazı tahtası ve akustik bir piyanodur (Skroch, 1991).

Elektronik piyano Laboratuvarlarının grup piyano eğitiminde kullanılmasının pek çok avantajları vardır. Kontrol merkezi ile öğretmen öğrencileri ile kolayca iletişim kurabilmekte ve bir öğrenci veya öğrenci grubunun performansını diğer öğrencilerin dikkatlerini dağıtmadan dinleyebilmektedir. Laboratuvar ortamında önceki yıllarda akustik piyanolar ile yapılan derslerde ortaya çıkan gürültü problemi ortadan kalkmakta, öğrenciler ders içerisinde verilen eserleri kulaklıklar ile hiç kimseyi rahatsız etmeden çalışabilmektedir. Laboratuvarlar öğrencilerin birlikte çalma, birbirlerini dinleme, farklı çalgı sesleriyle tecrübe edinme ve solo veya oda müziği eserlerini orkestra eşlik kayıtları ile beraber çalmalarına olanak sağlamaktadır. Müzik teknolojisindeki son gelişmeler hem piyano öğretmenlerine, hem de piyano öğrencilerine öğrenme, öğretme ve performans konularında yeni olanaklar sunmakta, elektronik piyano Laboratuvarları piyano sınıflarını bir "öğrenme merkezine" dönüştürmektedir. Software, sequencer, ses modülleri ve MIDI teknolojisi öğretmenlerin piyano Laboratuvarlarını daha etkili bir şekilde kullanmalarını

sağlamaktadır. Bu teknolojik gelişmeler öğrencilerin piyano çalarken daha çok motive olmalarına ve müziğin pek çok alanında alıştırma yapmalarına fırsat vermektedir.

2. 1. c. Grup Piyano Eğitim Kitapları

Amerika’da grup piyano eğitiminin çok yaygın olarak kullanılması piyano eğitimcilerinin bu alandaki ihtiyaçları karşılamak üzere pek çok piyano metodu ve yardımcı kitap yayınlanmalarına neden olmuştur. Bu kitaplar genel olarak temel müzisyenlik becerilerinin öğretilmesini hedeflemektedir. Grup piyano kitapları solo ve oda müziği repertuarı, teknik çalışmalar, deşifre, çökseslendirme, transpoze, improvize çalışmaları ve müzik formlarının analizi gibi pek çok aktiviteyi içermektedir. Bu kitaplar genellikle Laboratuvarlarda kullanılmak üzere Standard MIDI disk, CD, kaset ve/veya software ile piyasa sürülmektedir. Bu teknolojik destekler öğrencilerin metotlarda içerilen repertuarları basit ritmik eşliklerden orkestra eşliklerine kadar uzanan oldukça renkli çalışmalar eşliğinde çalabilmelerine olanak tanımaktadır.

Skroch’un 1991’de yapmış olduğu araştırmaya göre Amerikan üniversitelerinde yetişkin öğrenciler için en çok kullanılan grup piyano metotları aşağıda verildiği gibidir:

Heerema, M. (1984). *Progressive Class Piano*.

Hilley, M.&Olson, F. O. (1992, 1993). *Piano for the Developing Musician*.

Lyke, J. B., Elliston, R., Caramia, T.,&Hartline, E. (1991, 1998). *Keyboard Musicianship: Group Piano for Adults*.

Stecher, M., Horowitz, N., Gordon, C., Kern, R. F.,&Lancaster, E. L. (1980, 1984). *Keyboard Strategies*.

Bu metotların hepsi genel olarak artistik ve işlevsel becerilerin öğretilmesini hedeflemektedirler. Bu metotların yanı sıra piyano sınıflarında en çok kullanılan yardımcı piyano kitapları ise şunlardır:

Agay, D. (1969). *Classics to Moderns*.

Bartok, B. (1987) *Mikrokosmos*.

Frackenpohl, A. (1991). *Harmonization at the Piano*.

Skroch'un (1991) yapmış olduğu araştırmadan sonra Amerikan üniversitelerinde kullanılmak üzere başka grup piyano metotları da yayınlanmıştır. Bu piyano metotlarından bazıları şunlardır:

Feldstein, S. (1996). *Belwin Complete Adult Keyboard Course*.

Kern, F. (1993). *Play by Choice: Adult Piano Method*.

Lancaster, E. L.&Renfrow, K. D. (1995, 1996). *Alfred's Group Piano Method for Adults*.

Küçük yaşlardaki başlangıç düzeyi öğrencileri için hazırlanan ve özel piyano stüdyolarında kullanılması hedeflenen *Alfred's Basic Group Piano Course* (Kowalchyk&Lancaster) teori, besteleme, kulak eğitimi, deşifre yapma, solo repertuar ve teknik çalışmaları içermektedir. Kitap ile beraber piyasaya sunulan CD ve MIDI disk eserlerin yanı sıra diğer metotlardan farklı olarak deşifre çalışmalarına eşlik eden orkestra düzenlemelerini de içermektedir.

2. 1. ç. Grup Piyano Öğretmeni

Grup piyano eğitimi piyano öğretmeninin üzerine düşen görevi tamamen değiştirmiştir. Piyano öğretmeni hem birden fazla öğrenciye aynı anda ders vermek, hem de grup ortamında artistik piyano becerilerinin yanı sıra işlevsel piyano becerilerini öğretmek zorundadır. Sonuç olarak piyano öğretmeni bir öğrenci grubuna ders vermeyi bilmenin yanı sıra bu işlevsel beceriler ile donanmak zorunluluğu ile karşı karşıya kalmaktadır. Bu gibi nedenlerden dolayı Amerikan üniversitelerinde bireysel ve grup piyano öğretim tekniklerinin sunulduğu "piyano pedagoji programları" oluşturulmuştur. Müzik okulları genellikle hem lisans, hem de lisans üstü düzeylerde "piyano pedagoji", "grup piyano pedagoji", "pedagoji ağırlıklı performans", "piyano pedagoji ve literatür" vb. isimler altında farklı programları geleceğin piyano öğretmenlerine sunmaktadır (Uszler&Larimer, 1984).

Bunun ötesinde üniversiteler, müzik kuruluşları ve müzik şirketleri seminerler, sempozyumlar, workshoplar yoluyla grup piyano öğretim tekniklerini, grup piyano eğitim kitaplarını ve elektronik piyano Laboratuvar tekniklerini öğretmenlere öğretmeyi hedeflemektedirler (Uszler, 1992).

3. Grup Piyano Öğretiminin Avantajları ve Dezavantajları

ABD’nde yaygın olarak kullanılan grup piyano eğitiminin hem avantajları, hem de dezavantajları mevcuttur. Grup piyano öğretmenleri grup ortamının sunduğu avantajları kullanmanın yanı sıra ortaya çıkan dezavantajları en alt düzeye indirmeye çaba göstermektedirler.

Müzik eğitiminde teorik derslerden orkestra ve koro çalışmalarına kadar pek çok şey sınıf ortamında öğretilmektedir. Bu nedenle grup eğitimi öğrencilerin alışkın olduğu en doğal öğrenme ortamıdır. Shockley’e göre (1982) müzisyenlik becerileri grup ortamında daha doğal kazanılmaktadır. Öğrenciler grup ortamında birbirlerine çalmakta, birbirlerini dinlemekte ve eleştirel bir kulak geliştirmektedir. Başkalarının önünde çalmak öğrencinin kendine olan güvenini de artırmaktadır. Grup eğitimi yaklaşımı öğrenciye “grup dinamiği” vermekte ve öğrenciler arasında pozitif bir paylaşma ve çalışma psikolojisi yaratmaktadır. Bunların ötesinde grup öğretimi ile öğrencilerin zihinsel gelişmeleri daha hızlı olmakta ve motivasyonları da artmaktadır (Webber, 1958; Mehr, 1965).

Grup eğitimi piyano eğitiminin ötesinde öğrenciye tam bir müzik eğitimi ve tecrübesi kazandırır. Grup eğitiminde solo piyano literatürünün ve teknik çalışmaların yanı sıra işlevsel becerilerin öğretilmesi olanağı doğar. Müzik teorisi, kulak eğitimi, deşifre çalma, birlikte çalma, transpoze etme, improvizasyon yapma, çokseslendirme yapma, verilen orkestra ve koro eserlerini piyanoda çalabilme gibi beceriler grup ortamında öğretilmektedir. Rogers’ın (1974) yapmış olduğu bir araştırmaya göre grup eğitimi alan öğrenciler bireysel ders alanlara oranla kulak gelişimi, müzikal sembollerin öğrenilmesi ve

deşifre, transpoze ve improvizasyon yapabilme becerilerinde daha çok başarı göstermektedirler.

Grup piyano eğitimi piyano öğretmenine de bazı kolaylıklar getirmektedir. Öğretmen bir ders saatinde birden çok öğrenciye ders vererek zamandan tasarruf edebilmektedir. Grup piyano öğretmeni temel müzik bilgilerini her öğrenciye ayrı ayrı anlatmak yerine bir öğrenci topluluğuna anlatarak hem öğrencilere daha etkili bir eğitim sunmakta, hem de bir öğretmen olarak daha çok motive olmaktadır.

Ancak, grup öğretimi her piyano öğretmenine uygun değildir. Sınıf öğretimi çoğunlukla piyano öğretmeni için zordur. Öğretmen her ders öncesinde farklı becerilerin öğretilmesi için dikkatli bir şekilde ders planı yapmalıdır. Ayrıca öğretmen sınıf içinde öğrencilerin kontrolünü elinde tutmak zorundadır. Öğrencilere ayrı ayrı ilgi gösterememek ve aynı anda birden fazla problem ile uğraşmak akla gelebilecek diğer problemlerdir. Öğrencileri piyano çalma seviyelerine göre gruplamak öğretmen için her zaman kolay değildir. İyi gruplanmamış bir sınıfta eğitim gören iyi öğrenciler, seviyesi düşük olan öğrenciler tarafından geriye çekilebilecektir. Bu durum iyi öğrencilerin hızlı ilerleyememesine ve sıkılmasına neden olabilecektir. Diğer taraftan başarısız öğrencilerin başarılı öğrenciler yanında korkarak çalmaları sonucu da doğabilecektir. Ayrıca bir sınıf ortamında gerçek piyanistik ve müzikal yaklaşımın azlığı da bir başka problemdir. Ancak bunlar iyi bir planlama ile giderilebilecek problemlerdir.

4. Sonuç

Grup piyano eğitimi, piyanoyu bir öğrenci yerine bir öğrenci grubuna öğretmeyi temel alan bir öğretim yaklaşımıdır. Johann Bernhard Logier (1780-1846) piyano eğitimi tarihinde hem grup piyano eğitiminin başlamasında, hem de geleceğin grup piyano öğretmenlerinin yetiştirilmesinde öncü bir eğitimcidir. Alman asıllı bir müzisyen olan Logier grup piyano

öğretimini ilk kez 1815’de Dublin’de kurduğu akademide başlatmıştır. Bu sistemin çok beğenilmesi üzerine pek çok ülkede grup piyano eğitimi uygulamaları başlamıştır.

ABD’nde grup piyano eğitimine ilk kez 1860’larda ilk ve orta öğretim okullarında başlanmıştır. Raymond Burrows 1930 ve 1940’lı yıllarda Columbia Üniversitesi, Öğretmen Koleji’nde ilk kez müzik öğretmeni adayları için piyano sınıfları oluşturmuştur. Elektronik piyano Laboratuvarlarının 1957’de piyasaya sunulması Amerikan üniversitelerinde piyano Laboratuvarlarının büyük bir hızla kurulmasına ve grup piyano derslerinin artmasına neden olmuştur. Müzik ve piyano eğitimcileri grup piyano eğitimi müzisyenlik becerilerinin gelişmesinde pratik ve etkili bir yöntem olarak görmüşlerdir. Müzik okulları anadalı piyanodan farklı öğrenciler için hem artistik piyano becerilerinin, hem de işlevsel piyano becerilerinin öğretilmesini hedefleyen grup piyano programları oluşturmaya başlamışlardır. Anadalı piyano olan öğrenciler için bireysel piyano derslerinin yanı sıra işlevsel piyano becerilerini kazandırmak için ileri düzeyde piyano sınıfları düzenlenmeye başlanmıştır. Grup piyano programları daha sonraki yıllarda müzik okulu dışındaki programlardaki öğrencilere seçmeli ders olarak verilmeye başlanmıştır. Bazı okullar ise grup piyano derslerini okul öncesi yaş grubundan, emekli yaştaki hobi gruplarına kadar sunmaya başlamıştır. Günümüzde üniversitelerin yanı sıra özel piyano stüdyolarında da grup eğitimi yaygın olarak kullanılmaktadır.

Amerika’da grup piyano eğitiminin çok yaygın olması piyano eğitimcilerinin pek çok piyano metodu ve yardımcı kitap yayınlanmalarına neden olmuştur. Grup piyano kitapları solo ve oda müziği repertuarı, teknik çalışmalar, deşifre çalışmaları, çokseslendirme, transpoze, improvize, müzik formlarının analizi gibi pek çok aktiviteyi içermektedir. Bu kitaplar genellikle Laboratuvarlarda kullanılmak üzere Standard MIDI disk, CD, kaset veya software ile piyasa sürülmektedir.

Piyano sınıfları piyano öğretmenin üzerine düşen görevi tamamen değiştirmiştir. Geleceğin piyano öğretmeni adayları üniversitelerin piyano pedagoji programlarında hem

bireysel, hem de grup piyano öğretim teknikleri alanlarında eğitime başlanmıştır. Müzik okulları genellikle hem lisans, hem de lisans üstü programlarda “piyano pedagoji”, “grup piyano pedagoji”, “pedagoji ağırlıklı performans”, “piyano pedagoji ve literatür” olarak adlandırılan programlar ile piyano öğretmenliği programlarını geleceğin piyano eğitimcilerine sunmaktadırlar.

Grup piyano eğitimi uzun yıllardan beri ABD’nin yanı sıra dünyanın pek çok ülkesinde kullanılmaktadır. Grup yaklaşımı ile öğrencilere artistik ve işlevsel piyano becerileri etkin bir şekilde öğretilmektedir. Grup piyano eğitimi ve öğretim teknikleri her geçen gün daha çok geliştirilen bir sistem olarak piyano eğitiminde yerini korumaya devam edecektir.

Kaynaklar

- Agay, D. (Ed.) (1969). *Classics to Moderns*. New York, NY: Consolidated Music.
- Bartok, B. (1987). *Mikrokosmos* (Vols. 1-6). New York, NY: Boosey and Hawkes.
- Bastien, J. (1973). *How to Teach Piano Successfully*. Park Ridge, IL: General Words and Music.
- Curt, M. L. (1970). *The Use of Electronic Pianos to Facilitate Learning in Seventh Grade General Music Classes*. Yayınlanmamış Doktora Tezi. University of Kansas.
- Enoch, Y. & Lyke, J. (1977). *Creative Piano Teaching*. Champaign, IL: Stipes.
- Frackenpohl, A. (1991). *Harmonization at the Piano*. Dubuque, IA: Wm. C. Brown.
- Feldstein, S. (1996). *Belwin Complete Adult Keyboard Course*. Miami, FL: Warner Bros.
- Heerema, E. (1984). *Progressive Class Piano*. Sherman Oaks, CA: Alfred.
- Hilley, M.&Olson, F. O. (1992&1993). *Piano for the Developing Musician* (Vols. 1&2). St. Paul, MN: West.
- Hooper, G. (1977). *Successful Group Piano Teaching*. Victoria, BC: Hooper.
- Kern, F. (1993). *Play by Choice: Adult Piano Method*. Milwaukee, WI: Hal Leonard.
- Kowalchuk, G.&Lancaster, E. L. *Alfred’s Basic Group Piano Course*. Van Nuys, CA: Alfred.

- Lancaster, E. L.&Renfrow, K. D. (1995, 1996). *Alfred's Group Piano Method for Adults* (Books 1&2). Van Nuys, CA: Alfred.
- Lecroy, J. A. (1976). *The Beginning Piano Class at the College Level*. Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi. University of North Texas.
- Lyke, J., Enoch, Y.,&Haydon, G. (1996). *Creative Piano Teaching*. Champaign, IL: Stipes.
- Lyke, J. B., Elliston, R., Caramia, T.,&Hartline, E. (1991, 1998). *Keyboard Musicianship: Group Piano for Adults* (Vols. 1&2). Champaign, IL: Stipes.
- Mehr, N. (1965). *Group Piano Teaching*. Evanston, IL: Summy-Birchard.
- Monsour, S. A. (1959). *The Establishment of an Early Development of Beginning Piano Classes in the Public Schools, 1915-1930*. Yayınlanmamış Doktora Tezi. University of Michigan.
- Nagode, E. G. (1988). The College Group Piano Program for Music Majors. In J. W. Bastien, *How to Teach Piano Successfully* (217-230). San Diego, CA: General Words and Music.
- Page, C. (1973, September). 'Secondary Piano' Student. *Clavier*, 12, 20-21.
- Renfrow, K. D. (1991). *The Development and Evaluation of Objectives for Educating Graduate Piano Pedagogy Students to Use Computer and Keyboard Technology*. Yayınlanmamış Doktora Tezi. University of Oklahoma, Norman.
- Richards, W. H. (1978, Spring). A Brief Chronology. *Piano Quarterly*, 101, 12, 14.
- Richards, W. H. (1965, January/February). How Group Teaching Started. *Clavier*, 4, 39-41.
- Richards, W. H. (1962). *Trends of Class Piano Instruction, 1815-1962*. Yayınlanmamış Doktora Tezi. University of Kansas City, Missouri.
- Robinson, H.&Jarvis, R. L. (Eds.). (1967). *Teaching Piano in Classroom and Studio: A Philosophy and Guide to Group Instruction*. Reston, VA: MENC.
- Skroch, D. (1991). *A Descriptive and Interpretative Study of Class Piano Instruction in Four-Year Colleges and Universities Accredited by the National Association of Schools of Music with a Profile of the Class Piano Instructor*. Yayınlanmamış Doktora Tezi. University of Oklahoma, Norman.
- Stecher, M., Horowitz, N., Gordon, C., Kern, R. F.,&Lancaster, E. L. (1980, 1984). *Keyboard Strategies* (Master Texts 1&2). New York: Schirmer.

- Uszler, M. (1992). Research on the Teaching of Keyboard Music. In R. Colwell (Ed.), *Handbook of Research on Music Teaching and Learning* (584-593). New York, NY: MENC.
- Uszler, M.&Larimer, F. (1984). *The Piano Pedagogy Major in the College Curriculum, Part I: The Undergraduate Piano Pedagogy Major*. Princeton, NJ: National Conference on Piano Pedagogy.
- Wagner, E. E. (1968). *Raymond Burrows and His Contributions to Music Education*. Yayınlanmamış Doktora Tezi. University of Southern California.
- Weil, A. R. (1978, Spring). Group Piano. *Piano Quarterly*, 101, 3.